

Na samotě u lesa

Jak bydlí
spisovatelka
Danka Šárková

© Dušan Štraus 2018

Životní příběh spisovatelky Danky Šárkové by sám o sobě vydal na román. Už jen volba jejího autorského pseudonymu je spojena s odříznutím se od minulosti a s razantní změnou stylu bydlení. O tom všem jsme si s ní povídali na terase penzionu s názvem Pohlednička s výhledem na celé Krkonoše a ještě dál, až na Ještěd.

Jak se stalo, že jste se z prostorného měšťanského bytu na pražském Vyšehradě přestěhovala do malinkého bytu v penzionu na samotě u lesa v nadmořské výšce 800 metrů?

Ono to nebylo takhle přímočaré. Mezitím jsem ještě bydlela sama s dětmi v malinkém bytě v pražských Vršovcích. Důvodem byl samozřejmě rozvod. S tím

koneckonců souvisí i změna autorského pseudonymu, jednoduše jsem nechtěla publikovat své knihy pod vyvdaným příjmením.

Dobrá, když tedy můžete porovnat bydlení ve velkém městském bytě, malém městském bytě a v penzionu na horách, kde se Vám žilo nejlépe?

V době, kdy jsem žila ve 140metrovém bytě, jsem vlastně měla na starosti jen ten byt, takže péče o domácnost nebyla zase až taková zátěž. Malinký byt ve Vršovcích, kde jsem pak bydlela s dětmi, mi poskytl všechno to, co jsem potřebovala, a k tomu vyžadoval mnohem méně práce. Všechno jsem měla při ruce – ve stejném bloku byly čtyři restaurace, kavárna, dva obchody, kadeřnictví, autobus, tramvaj, kousek na metro... Dnes to mám k nejbližší stanici autobusu dva kilometry a ještě jezdí jen sporadicky. K nejbližším sousedům jdu na kafe kilometr pěšky. A i když o hosty se stará personál penzionu, i tak na mne zbývá hodně práce. Spoustu času zabere už jen péče o 40 truhlíků, 25 květináčů, další

záhonky, 3 kočky, terasu, bazén atd. atd. A to nemluvím o sekání trávy, odhrabávání sněhu a podobně.

Co byla ta největší výzva, kterou jste musela překonávat?

Když jsem kývla na to, že se přistěhuji za přítelem do horského penzionu, který provozuje na Benecku, trochu jsem nedomyslela to, že tam budou pořád lidi a někteří i protivní. Přítel sám pro sebe nepotřeboval mnoho komfortu, znáte chlapy, těm stačí málo. S mým příchodem se to změnilo, vybudovali jsme si hezký domov tak, abychom měli trochu soukromí.

Popište nám prosím svůj nynější byt. Vytvořili jsme ho na hodně omezeném

^ **Motiv červenobílé kostičky patří ke krkonošské tradici: vyskytuje se nejen v bytě spisovatelky, ale prolíná se celým penzionem**

< **Ne nadarmo se penzion jmenuje Pohlednička: nabízí totiž výhledy opravdu jako na pohlednici**

> **Na stolku v obývacím pokoji stojí soška tanečnice: podle principů feng-šuej by měla být v každém bytě, aby v něm vířila energii**

Na stěnách visí suvenýry z cest: zde z Malajsie, Pakistánu a Tanzanie

V létě je to asi idyla, ale jak to chodí v zimě?

Bydlíme na místě, kam se normálním autem bez náhonu 4x4 nejméně čtyři měsíce v roce nedostanete. Auto musíte nechat na parkovišti 100 metrů nad penzionem a jít pěšky domů. Ve vánici a hlubokém sněhu je to někdy zábava. Svoje malinké městské auto jsem po dvou zimách vyměnila za velkou čtyřkolku, která mě doveze až k přístěnku u domu, kde auto nechávám. Ale když fouká vítr, je celé auto zaváté a musím ho vyhrabat. A má to i další háček. Vyjet se dá jen tehdy, pokud je cesta protažená až dolů. Občas se někde objeví nějaká závěj. I tohle zvládám a někdy doslova hrnu sníh přes kapotu. >>

kách z cyklu Všude žijí lidé. V čínském znamení jsem Opice, a tak se dobře se cítím nejen v našich nejvyšších horách, ale také třeba v džungli kousek od rovníku.

Dá se tedy říci, že život s minimem věcí a minimem komfortu máte docela dobře zvládnutý...

Mám ráda hezké prostředí, kde mám svoje oblíbené věci a uklizeno. Je mi jedno, zda je to malý byteček nebo honosný dům. Občas nám díky vichřici vypnou proud a nejde prakticky nic – neteče voda, žádný internet, netopíme a nesvítime. To pak při svíčkách ležíme v posteli a čekáme, až opraví elektrické vedení. A někdy do rána napadne tolik sněhu, že ani neotevřeme dveře.

V Praze pořád vládne chaos a mnohem rychlejší energie. Když lidé něco nestíhají, jsou nervózní a podráždění. Také jsem byla taková. Dnes prostě jen zvednu telefon a řeknu: „Nemohu vyjet autem, jsme zapadání sněhem, čekám na protažení.“ A je to.

TEXT: Markéta Klocová, FOTO: Dušan Štraus

Co na horách děláte, když zrovna nepíšete knihy, ani neodhazujete snůh z cesty?

Věnuji se ručním pracím, zejména pletení. Ráda relaxuji a nabírám energii při túrách po hřebenech hor. Těším se ze zdejší přírody, zvířat, jezdím na koni. Z jeho hřbetu je ten nejkrásnější pohled na Krkonoše! U penzionu máme svůj malý vlek, v zimě si můžu zalyžovat, kdykoli chci. Také běžkovat můžu hned od dveří, přesto jdu lyžovat tak 8× za zimu.

Nechybí vám civilizace?

Lidé mi rozhodně nechybí, protože 6 až 7 měsíců je v penzionu narváno, pouze dva měsíce jsme tam úplně sami. Soukromí si hlídáme i přes Vánoce, ačkoliv tou dobou bychom mohli mít také vyprodáno. Netrpím nedostatkem civilizace, nechybí mi hromady cizinců. Jsem ráda, že jsem opustila Prahu, i když se tam ráda vrátím. Vlastně jezdím do Prahy odpočinout si od chalupy, zatímco Pražané to mají většinou přesně naopak. Každý rok také jezdím zhruba na čtyři týdny jen s cyklistickým batohem na expedice do celého světa a pak o tom vyprávím na svých přednáš-

Kdo je Danka Šárková

Česká spisovatelka píšící společenské romány. Ve všech jejích dílech jde vždy o vztahy jak v osobním, tak pracovním životě. Poslední čtyři roky bydlí s přítelem v Krkonoších v penzionu Pohlednička, odkud je nádherný výhled. V horách vznikly její poslední knihy, a to Čekala jsem dlouho, Světlo a tma, Víkend, Horal(ka). Zejména titul Horal(ka) je z velké části autobiografický. Hlavní hrdince vylétnou děti z hnízda a pohodlný byt v centru Prahy vymění za horskou samotu. Velmi ráda cestuje a o svých cestách po Asii a Africe vypráví na besedách v knihovnách po celé republice, kde ji můžete osobně potkat.

Více na: www.dankasarkova.cz, www.penzion-pohlednicka.cz

Penzion Pohlednička stojí místě s krásným výhledem. Patří k němu lyžařský vlek, venkovní bazén, víceúčelové hřiště a fotbalové hřiště. V suterénu je sauna s vířivkou